

ROBYN CARR

DROMEN

van

VRIJHEID

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2011 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Promise Canyon*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Michael Fruehmann / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0905 6
ISBN 978 94 027 6160 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2021

Originele uitgave verschenen bij bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in deze verhalen voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

In het noorden van Californië reed Clay Tahoma over Highway 36 de bergen van Humboldt County in. Het was een smalle weg met vele haarspeldbochten. Volgens zijn navigatiesysteem moest hij de eerste weg linksaf nemen om in het plaatsje Virgin River te komen. Dat was het dorp dat het dichtst bij zijn bestemming lag, de Jensen Veterinary Clinic and Stables, en hij besloot een kijkje in het dorp te gaan nemen. Hij naderde net de afslag toen hij in de verte iets opvallends zag: langs de kant van de weg stond een aantal pick-ups geparkeerd.

Omdat hij wilde weten wat er aan de hand was, minderde hij vaart en stuurde zijn auto naar de kant van de weg. Nadat hij was uitgestapt, liep hij langs een aantal voertuigen naar een dieplader. Een groepje mannen keek toe, terwijl een vorkheftruck met een dikke kabel eraan van de berm wegreed. Clay liep op een van de toeschouwers af, een man met een geruit overhemd, spijkerbroek, laarzen en een honkbalpetje. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Een van onze dorpsgenoten is van de weg geraakt. Gelukkig is zijn auto al na een paar meter tot stilstand gekomen tegen een dikke boom op de helling. Daardoor kon hij uit de auto kruipen en omhoog klimmen.’

‘Wie trekt hem eruit?’

‘Een van onze eigen jongens, een plaatselijke aannemer die

genoeg materiaal heeft om de klus te kunnen klaren.’ De man stak zijn hand uit. ‘Jack Sheridan. Kom je hier uit de buurt?’

‘Ik kom oorspronkelijk uit Flagstaff en de Navajo Nation, maar ik woonde tot voor kort in Los Angeles. Mijn naam is Clay Tahoma. Ik ga hier werken voor een oude vriend van me, Nathaniel Jensen.’

Jack reageerde aangenaam verrast op die naam. ‘Nate is ook een vriend van mij! Aangenaam kennis met je te maken.’

Jack stelde Clay voor aan een paar andere toeschouwers. Er was een zekere John, die Preacher werd genoemd, Paul, de eigenaar van de dieplader en de vorkheftruck, Dan Brady, Pauls voorman, en Noah, de dominee wiens auto van de weg was geraakt. Noah glimlachte schaapachtig toen hij Clay een hand gaf. Niemand keek vreemd op van de indiaanse nieuwkomer met de adelaarsveer op zijn hoed en de paardenstaart die tot over zijn broekband reikte. Op het moment dat ze elkaar de hand schudden, werd Noahs oude blauwe Ford de weg op getrokken.

‘Hebben jullie geen wegbeheer of brandweer die dit soort klusjes voor jullie kan opknappen?’ vroeg Clay.

‘We hebben wel wat beters te doen dan op hen wachten,’ zei Jack. ‘Doorgaans zorgen wij hier voor onszelf. Maar het grote probleem is die zachte berm. Wegbeheer verstevigt hem iedere keer nadat er een auto van de weg is geraakt, maar we hebben eigenlijk een oplossing voor de langere termijn nodig. We moeten een bredere weg en een vangrail hebben, een lange, stevige vangrail. Daar hebben we al om gevraagd, maar dit is geen drukke weg, dus het verzoek wordt gewoon genegeerd of geweigerd.’ Hij knikte naar het stuk weg waarover hij het had. ‘Een paar jaar geleden is hier een schoolbus van de helling

gegleden. Er waren een paar lichtgewonden, maar het had een ramp kunnen zijn. Elke keer als het heeft geijzeld, hou ik mijn hart vast.'

'Waarom doen ze zo moeilijk over die vangrail?'

Jack haalde zijn schouders op. 'Afgelegen dorpje, weinig inwoners, een regio die last heeft van de recessie. De verantwoordelijke diensten hebben wel grotere problemen aan hun hoofd. Zoals ik al zei, raken we eraan gewend om onze problemen zelf op te lossen.'

'In augustus ijzelt het niet,' zei Clay. 'Wat is er met de dominee gebeurd?'

'Een hinde,' verklaarde Noah. 'Ik kwam de bocht om en zag haar midden op de weg staan. Ik kon haar makkelijk ontwijken, maar als je hier ook maar nét iets te veel uitwijkt, heb je een probleem. O, mijn arme auto,' zei hij met een blik op zijn Ford, die inmiddels op de weg stond.

'Hij ziet er niet beroerder uit dan vóór het ongeluk, Noah,' zei Jack.

'Vind ik ook,' zei Preacher met zijn handen op zijn heupen.

'Hoe komen jullie daar nu bij?' reageerde Noah verontwaardigd. 'Er zitten een paar nieuwe deuken in!'

'Hoe weet je dat zo zeker?' vroeg Jack. 'Die auto bestaat uit deuken!' Hij keek naar Clay en zei: 'Rij voorzichtig in de bochten en doe de groeten aan Doc Jensen.'

Clay reed het terrein naar de Jensen Veterinary Clinic and Stables op. Achter zijn pick-up hing een paardentrailer met al zijn bezittingen erin. Hij zette de motor af, stapte uit en keek om zich heen. Het bedrijf bestond uit een aantal paardenstallen en een dierenkliniek, die aan een grote schuur was

gebouwd. Rond het bedrijf lagen een grote ronde buitenma-
nege, een paar flinke velden waar de paarden werden getraind,
een paar grote weilanden, en een paar kleinere waar paarden
in hun eentje konden grazen. Paarden kunnen niet zomaar bij
elkaar in een weiland worden gezet. Als ze elkaar niet kennen,
kunnen ze agressief worden.

Tegenover de kliniek, aan de andere kant van het grote ter-
rein dat als parkeerplaats voor trucks en trailers fungeerde, lag
een huis dat voor een groot gezin was gebouwd. Het werd om-
ringd door bomen, die nu volop in blad stonden en nauwelijks
ruisten in de zachte augustusbries.

Hij snoof de geuren van hooi, paarden, modder, bloemen
en tevredenheid op. Kamperfoelie bloeide vlakbij. Neerhur-
kend ging hij op een van zijn laarshakken zitten en streek met
zijn lange, bruine vingers over de grond, vanbinnen volledig
rustig. Dit was een goede plek. Een plek vol beloften.

‘Is dat soms een oud Navajo-ritueel?’

Voordat hij kon opstaan, kwam dierenarts Nathaniel Jensen
de deur van zijn kliniek uit lopen, zijn handen afvegend aan
een blauw handdoekje.

Met een lach stond Clay op. ‘Ik luister of ik de cavalerie
hoor naderen.’

‘Goede reis gehad?’ Nate stopte het handdoekje in zijn zak
en stak zijn hand uit.

Clay begroette zijn vriend hartelijk. ‘Jawel, maar het was een
lange rit. Saai, tot ik hier in de buurt kwam. Een paar man-
nen uit Virgin River moesten een truck uit een afgrond slepen.
De dominee was van de weg geraakt toen hij uit moest wijken
voor een hinde. Geen gewonden, alleen maar een boel gemop-
per. Hoe gaat het met de verbouwing?’

‘Uitstekend. Ik geef je iets te drinken, en daarna leid ik je rond.’ Nate hield zijn hand nog steeds vast en gaf hem een klap op de schouder. ‘Het spijt me van Isabel, Clay.’

Een melancholieke glimlach gleed over zijn gezicht. ‘Als we niet uit elkaar waren gegaan, zou ik hier nu niet zijn. Er is trouwens niet veel veranderd tussen ons. Ik ben alleen uit Los Angeles weggegaan.’

‘Een echtscheiding die niet veel verandert?’ vroeg Nate nieuwsgierig. ‘Nou ja, laat maar,’ liet hij er onmiddellijk op volgen, ‘ik geloof dat ik het niet wil weten.’

Clay schoot in de lach, al wist hij niet of zijn situatie wel zo grappig was. Hij en Isabel pasten niet bij elkaar, maar toch waren ze verliefd op elkaar geworden. Eigenlijk hadden ze alleen de liefde voor paarden met elkaar gemeen, en zelfs in dat opzicht waren ze nog heel verschillend. Zij was een fokster en amazone van Zweedse afkomst, een beeldschone blondine uit een steenrijke familie. Hij was een hoefsmid en dierenartsassistent uit een Navajo-reservaat. Ze waren als een blok voor elkaar gevallen, maar zoals te verwachten viel, hadden ze na hun huwelijk te maken gekregen met communicatieproblemen en botsende levensstijlen. Daarnaast werden ze tegengewerkt door haar familie, die waarschijnlijk dacht dat hij vanwege haar geld met haar was getrouwd. Toen Isabel had voorgesteld om uit elkaar te gaan, had Clay de breuk al zien aankomen. Hij had dan ook niet geprotesteerd. Een echtscheiding was de beste oplossing, en hij was akkoord gegaan met haar voorwaarden, al gaven ze nog steeds om elkaar. Ze gingen ook nog steeds met elkaar naar bed, maar Isabels vader sliep ’s nachts waarschijnlijk een stuk beter nu hij wist dat zijn mooie, rijke dochter niet meer de wettelijke echtgenote van een Navajo

zonder geld was. Hij vond het geen prettig idee dat Clay een aantal ideeën en gebruiken van zijn stam in ere hield en dat hij vóór zijn huwelijk met Isabel al een zoon had verwekt. Die zoon woonde bij Clays ouders en de rest van hun familie in Navajo Nation. Clay had vaak contact met hem, maar hij wist dat Isabels familie niet gelukkig was geweest met zijn voorgeschiedenis.

Nate Jensen had jaren geleden in Los Angeles met Clay samengewerkt, lang voordat hij zijn vaders dierenartspraktijk in Virgin River had overgenomen. Het was niet zo vreemd dat hij zijn oude vriend had gevraagd of die een goede dierenarts-assistent voor hem wist. De assistente van Nates vader had nog een poosje voor Nate gewerkt, maar ze was inmiddels met pensioen gegaan.

‘Ik kan je een paar namen van prima assistenten geven, maar zelf heb ik ook wel zin in iets anders,’ had Clay geantwoord. ‘Daarnaast woont mijn zus bij jou in de buurt. Maak ik een kans als ik bij je solliciteer?’

Dat hoefde hij maar één keer te vragen, want Nate wilde hem dolgraag in dienst nemen. Clay was een uitstekende assistent en daarnaast was hij hoefsmid. Dus had Clay de lange reis naar Virgin River ondernomen.

‘Ik heb thee en limonade in huis,’ zei Nate. ‘En kan ik je misschien helpen met uitladen?’

‘Ik denk dat ik alles voorlopig even in de trailer laat liggen. Ik mocht mijn intrek nemen in het assistentenverblijf, hè?’

‘Jazeker. Gebruik het maar zolang je wilt, maar er zijn ook andere opties. Je bent van harte welkom in het grote huis, want Annie en ik zijn maar met ons tweeën en we hebben genoeg ruimte. Als je zelf groter wilt wonen, kunnen we je helpen een

huis te zoeken. De keuze is aan jou, mijn vriend. Ik ben ontzettend blij dat je er bent.'

Clay glimlachte warm. 'Dank je, Nathaniel. Voorlopig is het assistentenverblijf prima. Ik stel voor dat we die limonade gaan proeven en daarna een ronde maken.'

'Eet je vanavond met ons mee?'

'Heel graag. Ik kan me geen enkele vrouw voorstellen die graag met jou wil trouwen, dus ik kijk ernaar uit om Annie te leren kennen.'

'Ik denk dat je dol op haar zult zijn. Ze is geweldig.'

Clay was vierendertig jaar, opgegroeid bij legendarische Navajo's. Zijn stam kende een rijke geschiedenis vol op-
perhoofden, ouderlingen, codesprekers uit de Tweede Wereldoorlog, mystici en krijgers. Ze waren natuurkenners en spiritualisten. Tijdens zijn jeugd was Clay de verhalen en lessen van zijn vader en ooms wel eens beu geweest, maar uiteindelijk was hij een deel van hun onderricht gaan waarderen. Meer dan eens waren de lessen zijn redding geweest en hadden ze hem geholpen zijn leven een andere wending te geven. Alleen daarvoor al was Clay hun respect en dankbaarheid verschuldigd.

Hij was opgegroeid in de bergen en canyons rond Flagstaff, op een grote familieranch in het indianenreservaat. Er was veel armoede binnen het reservaat, maar sommige families gingen het voor de wind. De Navajo's bouwden geen casino's, maar bezaten rijkdom in de vorm van schitterend grondgebied. Vergeleken met de meeste andere indianen hadden de Tahoma's het goed. Ze leefden eenvoudig, spaarden, investeerden en vermeerderden de waarde van hun bezittingen. Het ging te

ver om hen rijk te noemen, maar Clay en zijn zus waren grootgebracht in een prettig, comfortabel huis op een terrein waar ook hun ooms, tantes, neven en nichten woonden.

Op zijn zestiende had Clay een vriendinnetje gekregen, een jong meisje dat hij bij een footballwedstrijd had ontmoet. Ze waren verliefd geworden, maar onder druk van haar ouders had ze het uitgemaakt. Toen hij een paar maanden later een wanhopige poging deed om haar terug te krijgen, bleek ze in verwachting te zijn. Hoewel ze ontkende dat het kind van hem was, wist hij zeker dat hij de baby had verwekt, ook al was hij zelf nog maar een kind.

Er zat niets anders op dan met het gênante nieuws naar zijn ouders en zijn ooms te stappen. Natuurlijk gingen zij op bezoek bij de familie van het meisje. Haar ouders beweerden dat Clay niets met hun dochters zwangerschap te maken had, en ze hadden al geregeld dat het kind geadopteerd zou worden door een rijke familie uit Arizona, die geen banden had met de Navajo-gemeenschap.

Binnen hun stam konden de Tahoma's makkelijk juridische hulp krijgen, en er was geen enkele stam op aarde die zomaar een stamlid liet gaan. Toen het de familie van het meisje duidelijk werd hoe ver de Tahoma's zouden gaan om het kind te houden, gaven ze hun verzet op. Er bestonden wetten die de adoptie van indianen verboden als hun familie daar bezwaar tegen maakte. Clays zoon, Gabe, die zo verschrikkelijk op zijn vader leek dat iedereen hun verwantschap meteen kon zien, kwam naar huis en werd in de familie opgenomen.

Gedurende zijn verblijf in het reservaat had Clay Gabe zelf opgevoed, en zelfs na zijn verhuizing naar Los Angeles was hij zo vaak mogelijk naar hem toe gekomen. Hij sprak de jongen

nog steeds bijna elke dag. Het liefst wilde hij dat zijn zoon bij hem kwam wonen. Nu hij en Isabel uit elkaar waren en haar intolerante familie geen deel meer van zijn leven uitmaakte, kon Gabe misschien wel naar hem toe komen. Clays zus, Ursula, had jaren geleden aangeboden om Gabe in huis te nemen, maar Clays vader zei dat het beter was als ze zich op haar eigen kinderen concentreerde. Volgens hem werd Gabe prima opgevangen door de familie in Flagstaff. Maar nu Clays leefstijtuatie was veranderd, kon Gabe misschien wel bij hem komen wonen en konden ze eindelijk echt vader en zoon worden. Het zou Gabe goed doen om hier in de stallen bij de paarden te zijn, net zoals Clay vroeger met paarden was opgegroeid.

Als kind had Clay al een speciale band met paarden gehad. Hij leek ze te begrijpen, en zij begrepen hem. Het was dan ook niet vreemd dat hij uiteindelijk met paarden was gaan werken, al was zijn carrière heel anders gestart. Na de middelbare school was hij aan een economische opleiding aan de Northern Arizona University begonnen. Studiegenoten van buiten het reservaat vroegen hem waarom hij geen indiaanse studie volgde. Daarop zei Clay altijd: 'Waarom zou ik? Ik ben een Tahoma. Mijn hele jeugd was een indiaanse studie.' Na een paar jaar was hij gaan werken als hoefsmid, met de technieken die hij van zijn vader en ooms had geleerd. Hij had gewerkt op rodeo's, op boerderijen en in stallen, en uiteindelijk had hij een opleiding tot hoefsmid en dierenartsassistent gevolgd. Hij had het niet altijd even makkelijk gehad, maar op zijn achtentwintigste had een racepaardenfokker in het zuiden van Californië hem een goede baan aangeboden. Hij kreeg de leiding over de stal en een aantal stalknechten. Het was hem zwaar gevallen om Gabe en zijn familie achter te laten, maar

het was zo'n mooie kans geweest dat hij hem niet mocht laten lopen. Hij had gedacht dat hij daar lang zou blijven wonen en dat hij zijn zoon uiteindelijk naar Californië kon halen.

Maar toen was hij verliefd geworden op de dochter van de fokker, Isabel. De rest was geschiedenis.

Hij was verrast geweest toen Nathaniel hem belde met de vraag of hij een goede assistent voor zijn bedrijf wist, maar eigenlijk had hij niet verrast hoeven zijn. Nathaniel Jensen had altijd de ambitie gehad om een grote paardenkliniek te bouwen en wedstrijd- en racepaarden te fokken. De dierenartspraktijk van Jensen senior was opgericht om voor het vee en de paarden in de omgeving te zorgen, en de praktijk was op Nate overgegaan toen zijn vader met pensioen ging. Met de juiste hulp zou Nate zowel de dierenartspraktijk als de fokkerij gaande kunnen houden. Hij bouwde inmiddels aan een tweede schuur, die over een paar weken klaar zou zijn. Zijn verloofde, Annie, was een goede amazone die rijlessen kon geven, Nate zelf was een getalenteerd dierenarts. Zijn bedrijf lag vrij afgelegen en zijn clientèle bestond voornamelijk uit ranchers en boeren die van het land leefden, maar er was geen enkele reden waarom Nathaniel geen stempel op de race- en dressuursport kon zetten.

Clay werd vaak gebeld door mensen die hem om raad vroegen of hem een baan aanboden. Paardeneigenaars, fokkers en dierenartsen wilden hem allemaal hebben, en er waren hem salarissen geboden waarbij dat van Nate verbleekte. Hij stond bekend om zijn technische competentie, maar er gingen ook geruchten die Clay zelf nooit bewust voedde: Clay kon communiceren met de honderden kilo's wegende dieren. Hij kon hun gedachten lezen, en zij de zijne. Hij was een paardenfluisteraar.

Zelf liet Clay in het midden of hij een fluisteraar was. Hij kon inderdaad goed met paarden omgaan, maar hij joeg ze dan ook nooit op en ging er ook nooit van uit dat ze hem automatisch zouden gehoorzamen. Dat voelden de dieren. Er waren drie redenen waarom hij Nates aanbod meteen had aangenomen. Ten eerste woonde zijn zuster in de buurt: Ursula Toopeek was getrouwd met de politiecommissaris in Grace Valley, een plaatsje vlak bij Virgin River. Ten tweede had Clay respect voor Nathaniels vaardigheden en beroepsethiek en dacht hij dat de dierenarts eigenhandig een succes van zijn bedrijf zou maken. Nate zou zijn potentiële succes nooit aan Clays vermeende mystieke vaardigheden ophangen.

Ten derde vond hij het tijd om Isabel definitief achter zich te laten.

Clay kende Nate al jaren, maar hij was nog nooit in diens stallen en praktijk in Noord-Californië geweest. Hij was wel enigszins bekend met de regio, omdat hij zijn zus in Grace Valley vaak bezocht. Met glazen limonade in hun hand liepen ze samen het terrein rond. Clay was diep onder de indruk: de stal in aanbouw zou fantastisch worden. Het assistentenverblijf in de oude stal was niet groot, maar van alle gemakken voorzien. Het was gebouwd voor het geval er een dier ziek was en iemand 's nachts in de stal moest blijven. Het bestond uit een kamer, een badkamertje met douche, een kleine koelkast en een keuken met een paar kastjes. Het opklapbed kon terug worden gevouwen in een wand met kasten, laden en planken. Daartegenover, onder het enige raam, stond een bureau. Virginia, de assistente die kort geleden met pensioen was gegaan, had ook een magnetron en een kookplaatje in de keuken neer-

gezet, zodat ze zelf een maaltijd kon opwarmen of popcorn maken. Ze was zo vriendelijk geweest om beide apparaten achter te laten.

In de stallen stonden een enorme wasmachine en droger voor de bedrijfskleding, maar Nate zei dat Clay zijn spullen ook wel in het grote huis mocht wassen om te voorkomen dat er dierenbloed en -uitwerpselen op kwamen. Clay schoot in de lach. ‘Alsof ik kan voorkomen dat mijn kleren daarmee besmeurd raken.’

‘Nou ja,’ zei Nate. ‘Anders is het maar voor het idee. Ik denk niet dat je lang in dat kamertje blijft wonen, Clay.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Waarom niet?’

‘Het is te klein. Er is geen luxe. Geen televisie of dvd-speler. Niets voor de lange termijn. En ik wil niet dat je ontslag neemt omdat je te weinig ruimte hebt. We hebben nog een paar opties: als je niet bij ons in het grote huis wilt komen wonen, kunnen we een stacaravan laten komen. Het terrein is groot genoeg. Als de nieuwe stal klaar is, kunnen we hier ook een muur uitbreken om jouw verblijf te vergroten.’

Clay glimlachte. ‘Voordat ik mijn ontslag indien omdat ik mijn onderkomen niet chic genoeg vind, zal ik daar eens over nadenken.’ Geamuseerd schudde hij zijn hoofd. ‘Je hebt geen idee in wat voor vertrekken ik sliep toen ik rondtrok met de rodeo. In bepaalde opzichten was het de gelukkigste tijd van mijn leven.’

‘Dat was toen. De tijden zijn veranderd.’

Dat is waar, dacht Clay. Op een gegeven moment moet een man een stabiel leven hebben. Misschien moet hij zelfs ergens wortelen. Hij had in Isabels grote huis gewoond, waar de huisvrouw, Juanita, en haar dochter hadden gekookt en schoon-

gemaakt. Het was een prachtig huis, maar hij had zich er nooit thuis gevoeld. Het was een soort toonzaal geweest om gasten te ontvangen, geen huis waarin je je elke dag op je gemak voelde. Isabel had in de paardenwereld veel rijke, machtige kennissen die ze thuis ontving.

Het was nu zes jaar geleden dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Vijf jaar geleden was hij bij haar ingetrokken en vier jaar geleden was hij met haar getrouwd. Twee jaar geleden had hij ingestemd met de scheiding, en toen die een halfjaar later rond was, had hij een blokhut aan de andere kant van haar vaders grondgebied gehuurd. Daarna was hij nog vaak in Isabels grote huis en in haar bed uitgenodigd. Ze nam soms zelfs de moeite om naar zijn blokhut te komen. Een huwelijk tussen hen leek te gecompliceerd te zijn, maar er bestond nog steeds onmiskenbaar een bepaalde aantrekkingskracht tussen hen. Om daar definitief een einde aan te maken, was Clay nu honderden kilometers naar het noorden verhuisd.

Ze liepen de nieuwe stal uit en wandelden door naar een omheining voor de paarden. ‘Ik vind het prima om in het assistentenverblijf te slapen, Nate. Laat me maar even acclimatiseren. Misschien ga ik daarna wel eens rondkijken. Trouwens, ik heb een flatscreentelevisie en mijn iPod meegenomen, en dan heb ik ook nog altijd mijn gitaar en mijn fluit...’

‘Als ik iets voor je kan doen, moet je het maar zeggen,’ zei Nate. ‘Hé, daar hebben we Annie.’ Over het omheinde terrein liep hij naar een lange vrouw, die vlak bij de oude stal bezig was een prachtige Thoroughbred te roskammen.

Clay liep achter hem aan, waarderend glimlachend, of misschien zelfs een beetje jaloers, toen Nathaniel een arm om Annies middel liet glijden en haar een kus op haar wang gaf.

Ondertussen keek Annie over Nathaniels schouder de hele tijd naar hem, met een glimlach zonder terughoudendheid en stralende ogen. Ze nam de borstel over in haar linkerhand en stak haar rechterhand naar hem uit. ‘Jij moet Clay zijn. Eindelijk ontmoet ik je dan! Ik vind het heel leuk om je te leren kennen.’

Wat een mooie vrouw, dacht hij. Ze bezat een aardse schoonheid: slank, lange benen, glanzend donkerrood haar, heldergroene ogen en een frisse, sproetige huid. Haar glimlach was krachtig, net als de handdruk die ze Clay gaf. ‘Ik vind het ook leuk om jou te ontmoeten,’ zei hij. ‘Hoe heeft hij je zover gekregen dat je met hem wilt trouwen?’

Ze hapte niet, maar schoot in de lach. ‘We vinden het echt fijn dat je er bent. Nate heeft me verhalen verteld over de dingen die jullie samen hebben meegemaakt. Ik heb begrepen dat je een speciale band met paarden hebt, en ik heb er een paar die wel wat goede manieren kunnen gebruiken. Het zou fijn zijn als je ze eens wilt toespreken.’

Clay glimlachte toegeeflijk, maar met opgeheven kin.

‘Maak je maar geen zorgen,’ stelde ze hem gerust. ‘Ik had al begrepen dat je met die vaardigheid niet te koop loopt.’

‘Als ik erop kon rekenen, zou ik dat misschien best doen,’ zei hij. ‘Maar sommige dieren zijn minder open dan andere. Ik vind het vervelend om hooggespannen verwachtingen niet waar te kunnen maken. Ik heb ook andere vaardigheden.’

‘Dat heb ik ook gehoord. Je bent de beste hoefsmid die er is en je hebt digitale diagnostische apparatuur waarmee je een tred, een lijn of een sportprestatie kunt diagnosticeren. Ik wil er graag een demonstratie van zien.’

Zijn glimlach werd breder. ‘Ik gebruik de ONTRACK Equine-software. Het lijkt me heel leuk om je alles te laten zien.’